

РЕШЕНИЕ

№ 116

гр. Враца, 01.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, III-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Христо Н. Христов
Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Веселка Кр. Николова
като разгледа докладваното от Росица Ив. Маркова Въззивно гражданско дело № 20241400500031 по описа за 2024 година

Производство по чл.258 и сл. ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на **К. И. Т., ЕГН *******, представляван по пълномощие от адв. Г. Г. от САК, срещу **Решение №647/09.11.2023г., постановено от Районен съд-Враца по гр.д.№1496/2023г.**, с което са отхвърлени предявените срещу Областна дирекция на МВР-Враца осъдителни искове с правно основание чл.179, ал.4 ЗМВР за неизплатено допълнително възнаграждение и чл.86, ал.1 ЗЗД за мораторна лихва за периода от 28.07.2020г. до 15.06.2023г.

В жалбата се инвокира оплакване за неправилност на обжалваното решение поради допуснато нарушение на материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила.

Въззивникът сочи, че районният съд е установил правилно, че съгласно т.6, б."г" от решението на МС, на полицаите, участващи пряко в защитните дейности по охрана на АЕЦ"Козлодуй", се изплащат допълнителни възнаграждения, чийто размер е определен в колона 5 от Приложение №4 "Ценово предложение" към действащите договори за охрана, че тези

възнаграждения са с постоянен характер, като всеки, който е отработил работните дни за месеца, получава еднакъв размер – 60% от максимално определените с договора размери според заеманата длъжност /от една МРЗ, от 70% от МРЗ и т.н./, т.е. служителят просто трябва да е бил на работа, за да получи допълнително възнаграждение за прякото си участие в защитните дейности на централата, както сочи б."г", както и че Приложение 4 е неразделна част от договорите.

Неправилен според въззивника е изводът на районния съд, че договорите между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй"ЕАД не го касаят, тъй като в случая освен общоприложимата норма на чл.21, ал.1, пр.1 ЗЗД е налице и особената хипотеза на договаряне в полза на трето лице по чл.22 ЗЗД. В тази връзка се изтъква, че ищецът наистина не е страна по тези договори, но при направена в негова полза уговорка той има право да се ползва от нея, с позоваване на приетото в т.1 от ТР №30/17.VI.1981г. на ОСГК на ВКС. В тази връзка защитата на въззивника излага правни съображения в подкрепа на виждането си, че договореното между ОДМВР-Враца и АЕЦ"Козлодуй"ЕАД представлява и уговорка в полза на трето лице.

В жалбата се въвежда оплакване, че в случая е налице цялостно неразбиране на природата и характера на процесните договори по чл.92, ал.1 ЗМВР, които в никакъв случай не са обичайни договори за изработка, пораждащи и уреждащи облигационни отношения между равнопоставени субекти по ЗЗД. Това според въззивника са договори по ЗОП, по които възложителите са изцяло ограничени от предварително установените от министъра на вътрешните работи суми и одобрените от него таблици с такива суми, какъвто е всеки договор по чл.92, ал.1, т.1, вр. чл.92, ал.4 ЗМВР. Нещо повече, и самите дейности по охрана на обекти по чл.92, ал.1 ЗМВР не могат да бъдат произволно договаряни, а се подчиняват на изискванията на Инstrukция №8121з-1415/20.11.2015г. Въззивникът настоява, че след като е налице предварително определена и одобрена от министъра на вътрешните работи сума за заплащане по колона 4 от Приложение 4 към процесните договори, то това е и базата, върху която е трябвало да бъде изчислявана сумата за получаване от него.

От особено значение според поддържаното в жалбата е, че Приложение 4 към процесните договори представлява таблица, издадена от директора на

ОДМВР-Враца, която има характера на официален документ, нормиращ точния размер на възнаграждението по т.6, б."г" от РМС №282/1993г.

Въззивникът намира за невярно това, че не е адресат на т.6, б."г" от РМС №282/1993г., тъй като е служител на МВР, участващ пряко в осъществяването на защитните дейности на централата, и принципно има право на допълнителни възнаграждения. За невярно намира и това, че ОДМВР-Враца няма задължение по посоченото решение на МС. Неправилно според въззивника районният съд е приел, че сериозна част от допълнителните месечни възнаграждения с постоянен характер, каквито са тези по т.6, б."г" на решението на МС, може да бъде договаряна ежемесечно от основната структура на МВР по чл.37 ЗМВР – ОДМВР-Враца и от заинтересованото лице по чл.92, ал.1 ЗМВР – "АЕЦ Козлодуй"ЕАД.

Нататък в жалбата се сочи, че за законосъобразното сключване на договори по чл.92, ал.1 ЗМВР, съгласно чл.92, ал.4 ЗМВР се изисква разрешение на министъра на вътрешните работи, като същото изискване, по аргумент от по-силното основание, важи и за изменението на тези договори, вкл. и на възнагражденията по тях, каквито доказателства по делото не са представени. От това се черпи аргумент в подкрепа на твърдението, че намаляването на размера на допълнителното възнаграждение на ищеца с Вътрешните правила, приети едностранно от заинтересованото лице по чл.92, ал.1 ЗМВР, противоречи на закона и не може да бъде прилагано.

Въззивникът поддържа, че служебното положение и статутът на държавните служители, назначени по чл.92, ал.8 ЗМВР във връзка със сключени договори по чл.92, ал.1 ЗМВР, се уреждат единствено и само от ЗМВР, докато в случая районният съд и ответникът смесват отношенията основна структура на МВР-заинтересовано лице и лице по чл.158 и чл.159 ЗМВР-служител.

В жалбата се поддържа, че районният съд неправилно е приел, че по процесните договори е определен размер на допълнителното възнаграждение по т.6, б."г" от РМС №282/1993г. без долна граница и в размер до определен процент, като се отбелязва, че въвеждането на работната група, която да извършва помощна дейност по договорите, по никакъв начин не променя първоначално договореното, тъй като в ценовата таблица се касае за договорено между страните възнаграждение в абсолютна стойност, а в

чл.4.1.7 от договорите се касае за предложения без задължителен характер от помощен орган без решаващи функции, т.е. нито едно от ограниченията не преодолява договореното в ценовата таблица, защото касае възможностите на работната група, а не правомощията на директора на ОДМВР-Враца, който е обвързан от договореното в колона 5 на Приложение 4 – Ценова таблица към процесните договори.

Според въззивника районният съд неправилно приема, че въпреки безспорно установената липса на съвместна работна група по т.4.1.7 между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй"ЕАД е налице законосъобразно изпълнение на процедурата за определяне на допълнителните му възнаграждения. Поддържа се, че няма законосъобразно обяснение защо директорът на ОДМВР-Враца е наредил на ищеца да бъдат изплащани месечни възнаграждения в значително намален размер в сравнение с този, който е договорен и предоговарян многократно в процесните договори и в анексите към тях.

В жалбата се поддържа, че районният съд е извел неправилен правен извод, че възложителят може едностранно да променя и да намалява цената на договорите, като определя по-нисък процент на допълнително възнаграждение по колона 5 от Приложение 4, свързано с т.6, б."г" от РМС №282/1993г., като се излагат съображения в подкрепа на това оплакване.

На следващо място в жалбата се излагат съображения в подкрепа на поддържаното от въззивника, че Вътрешните правила, издадени от изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, не кореспондират с мотивите на районния съд. Настоява се, че съдът е тълкувал погрешно изискването на т.6, б."г" от РМС №282/1993г. и не се е съобразил с чл.46, ал.1 от Закона за нормативните актове, като се изразява несъгласие с извода, че целта на тълкувана норма от решението на МС не може да се установи от разпоредбите на Наредбата за комплексно оценяване на условията на труд и конкретно нормата на чл.23 от нея. В тази връзка се излагат правни съображения по въпросите относно прилагането на закона и в заключение се настоява, че както към датата на издаване на РМС №282/1993г., така и към настоящия момент нормативната уредба изрично указва, че единственото условие за намаляване на първоначално уговореното максимално възнаграждение на един служител по т.6, б."г" от РМС №282/1993г. би могло

да бъде само отработеното от него време при съответните вредни условия.

В заключение въззивникът обръща внимание на това, че предвид констатациите на вещото лице по допуснатата пред районния съд експертиза, за м.юни 2022г. и м.януари и май 2023г. се явява допълнително като неплатена сумата 1 140.38лв. за дължими възнаграждения за тези месеци и лихва в общ размер 89.63лв.

Чрез пълномощника си юрисконсулт Д. П. въззиваемата ОДМВР-Враца е подала отговор, с който оспорва въззивната жалба.

В отговора се сочи, че на основание чл.92, ал.1, т.1 ЗМВР между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй"ЕАД е сключен договор за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на централата, осъществяващ се чрез охрана на стратегически обект от значение на националната сигурност, като разходите от дейността на МВР се отчитат по бюджета на министерството, а министърът ежегодно определя цената на услугата по тези договори, която се актуализира своевременно.

Въззиваемата страна излага приетото в РМС №282/1993г. и настоява, че ценовото предложение е ценова оферта по проведената процедура по ЗОП и възнаграждението по нея е посочено в максимален размер, без да посочено, че същият се дължи изцяло за всеки месец. В отговора се поддържа, че нито в ЗМВР, нито в подзаконовата нормативна уредба е посочено, че този вид допълнително възнаграждение, имащо характера на поощрение, следва да се заплаща в пълен размер, тъй като възложителят го определя чрез работната група със съгласието на ръководителя на структурата по чл.37 ЗМВР.

В отговора се изразява несъгласие с поддържаното от защитата на въззивника, че договорът между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй"ЕАД е сключен в полза на трето лице по смисъла на чл.22 ЗЗД, тъй като сумата по него се дължи на изпълнителя, поради което ищецът не може да претендира изпълнение на каквито и да било престации по него.

Искането на въззиваемата страна е обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция в размер на 300лв.

Доказателствени искания пред настоящата инстанция не се заявяват.

Постъпила е и частна жалба от К. И. Т. чрез пълномощника му адв. Г.

срещу постановеното от районния съд **Определение №1496/06.12.2023г.**, с което е отхвърлена молбата му по чл.248, ал.1 ГПК за изменение на решението по делото в частта за разносните чрез намаляване на присъденото в полза на ОДМВР-Враца юрисконсултско възнаграждение от 250лв. на 100лв.

В частната жалба се развиват правни съображения във връзка с приложението на чл.37 от Закона за правната помощ и конкретно такива, свързани с вида и количеството на извършената по делото дейност на процесуалния представител на ОДМВР-Враца. Сочи се, че в случая не е представен отчет по чл.37, ал.2 от Закона за правната помощ, както и това, че съдът е определил размера на юрисконсултското възнаграждение по реда на чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, докато приложимата норма е тази на чл.23, т.1, изр. второ от същата наредба.

Частният жалбоподател настоява, че предвид конкретно изброени обстоятелства във връзка с развитието на процеса пред районния съд, извършените от юрисконсулта на ОДМВР-Враца еднотипни процесуални действия по множеството дела с еднакъв предмет, определеният размер на юрисконсултското възнаграждение е прекомерен.

Чрез юрисконсулт П. ОДМВР-Враца е подала отговор, с който оспорва частната жалба и моли обжалваното определение да бъде потвърдено.

С акта си по чл.267 ГПК настоящият състав е приел, че въззивната и частна жалби са редовни и допустими и отговарят на изискванията за съдържание, поради което делото е насрочено в открито съдебно заседание, в което пълномощникът на въззивника поддържа жалбите, като прави възражение относно размера на претендираното от ОДМВР юрисконсултско възнаграждение. Юрисконсулт П. като пълномощник на въззиваемата страна оспорва жалбите.

Разгледана по същество въззивната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението и по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

При проверката на обжалваното решение по реда на чл. 271, ал. 1, изр. 1, пр. 1 и 2 от ГПК, съобразявайки се с правомощията си, визирани в чл. 269,

ал. 1, изр. 1 от ГПК, въззивният съд приема, че решението е валидно и допустимо и при постановяването му не са допуснати нарушения на материалния закон и на съдопроизводствените правила.

Пред настоящата съдебна инстанция не са поискани и събрани нови доказателства.

С решението, предмет на въззивна проверка, районният съд е отхвърлил изцяло предявените иски.

При разрешаването на въпроса дали на ищеца се полага допълнително възнаграждение на основание чл.179,ал.4 от ЗМВР първоинстанционният съд е приел, че съгласно договори № ***/12.06.2017г. и № ***/20.05.2021г., сключени между ОД на МВР-Враца(изпълнител) и „АЕЦ Козлодуй“ЕАД гр.Козлодуй (възложител), изпълнителят осъществява охраната чрез РУ АЕЦ Козлодуй. „АЕЦ Козлодуй“ЕАД ежесечно е изплащал на изпълнителя суми за допълнителни възнаграждения на служителите, осъществяващи охраната по Решение №282 от 1993г. на МС, съгласно клаузите на действащите договори, въз основа на обобщен доклад на Началник РУ АЕЦ - Козлодуй, с който е представян списък на служителите за съответния месец и справка за индивидуален принос; протокол от заседание на работна група, утвърден от изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй“ЕАД и директора на ОДМВР-Враца; Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение №282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет ид. №УС.ФЗ.ПВЛ.01/02 и приложенията към него; Вътрешни правила за определяне размера на допълнителните възнаграждения на служителите на МВР по Решение № 282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет ид. №80.ЧР.00.ПВЛ.001/03 и приложенията към него.

Прието е, че служителите на МВР, вкл. началниците на съответните подразделения, са получавали индивидуални допълнителни възнаграждения в размер, представляващ определен процент от МРЗ. В ежесечните доклади липсват доказателства, които да дадат основание за изплащане на възнаграждения над определения процент и поради тази причина не е изплащано по-голямо допълнително възнаграждение по Решение №282 от 15.07.1993г. на Министерски съвет.

Решаващият съд е посочил, че в Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС - т.6, б.„Г“ е предвидено, че „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД осигурява средства за

допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, участващи пряко в осъществяване защитните дейности на централата, които да се определят за отделните длъжности и работни места по реда и условията на Наредбата за комплексно оценяване условията на труд, без обаче да е определен минимален размер на тези дължими допълнителни възнаграждения, като тази наредбата е отменена на 31.03.2006г. и не е приложима при определяне на дължимото допълнително възнаграждение на служителите на МВР, осъществяващи охрана на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй. Освен това за длъжността „***“, каквато заема ищецът в сключените между страните договори е предвидено, че се дължи допълнително възнаграждение до една минималната месечна работна заплата за страната, т.е. не е предвиден минимум на дължимото възнаграждение, като не е уговорено и че се дължи максимума от него.

Ищецът не е оспорил представените в изпълнение на договорите за охрана протоколи с направените от работната група предложения, въз основа на които са определени допълнителните му възнаграждения.

Съдът е приел, че ищецът не е страна по сключените между „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и ОДМВР-Враца през процесния период два договора за услуга, с предмет осъществяване на физическа охрана и пропускателен режим, нито е трето ползващо се лице, поради което същият не разполага с материалноправна легитимация да претендира изпълнение на каквито и да било престации по тези договори.

Освен това районният съд е приел, че ищецът не е адресат и на РМС № 282/1993г., поради което не може да претендира сумата на това основание, както и че ответникът не е пасивно материално легитимиран да отговаря по иска.

С тези мотиви предявените искове за главница и мораторна лихва са отхвърлени, като неоснователни и недоказани.

С определение, постановено по реда на чл.248 от ГПК, първоинстанционният съд е отхвърлил молбата на ищеца за изменение решението в частта за разноските.

В отговор на изложените във въззивната жалба оплаквания и съобразно чл.269, изр.2 ГПК, настоящият съдебен състав приема следното:

Между страните не се спори, че през процесния период – 15.06.2020 г.- 15.06.2023 г., са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „***” в сектор „Охранителна полиция” в РУ АЕЦ Козлодуй към ОДМВР – Враца и е имал статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.1 от ЗМВР, както и че през процесния период е работил при сумарно отчитане на отработеното време, отразено в съставени за тази цел протоколи, изготвени за всяко тримесечие, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

Безспорно е по делото, че за процесния период ищецът е получил допълнително възнаграждение по силата на Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС и договори за охрана на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй” ЕАД, сключени в изпълнение на същото министерско решение, в размер на 60% от минималната работна заплата, но претендира за същия период заплащане на допълнително възнаграждение до пълния максимален размер - 100% от МРЗ.

Неоснователно е твърдението на въззивника, че първоинстанционният съд е смесил двете правни отношения по чл.92 от ЗМВР и по чл.158 и чл.159 от ЗМВР.

Чл. 92, ал. 1 ЗМВР урежда особена хипотеза, при която въз основа на сключен договор МВР предоставя услуга по охрана на обекти с особен статут, сред които са стратегическите обекти от значение за националната сигурност, какъвто е АЕЦ – Козлодуй, за което получава възнаграждение.

Ноторно известно е, че АЕЦ "Козлодуй"ЕАД гр.Козлодуй е стратегически обект от значение за националната сигурност, съгласно Постановление №181/20.07.2009г. на МС, по отношение на който може да бъде осъществявана охрана от полицейски органи, въз основа на сключен договор с Министерството на вътрешните работи, изводимо от разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 1 от ЗМВР (съгласно Постановление № 3 от 10 януари 2013 г.), като в случая са сключени Договор № ***/12.06.2017г. и Договор № ***/20.05.2021г. и допълнителните споразумения към тях за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества" на АЕЦ "Козлодуй", ведно с приложения, Общи условия на договора и Типова калкулация за услугата по чл. 92, ал. 3 от ЗМВР.

В тях ясно и недвусмислено е посочен начина, вида, периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение. Посочен е реда - чрез

работна група и впоследствие с вътрешни правила по Решение № 282/1993 г. на МС, утвърдени със Заповед № АД-1960/16.07.2019г. и Заповед № АД – 2630/14.09.2021 г. на изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй"ЕАД, с които ОДМВР –Враца е изразила съгласие.

При така възприетата фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице две самостоятелни правоотношения.

От една страна е налице служебно правоотношение между страните по делото – ищеца и ответната ОДМВР-Враца, а от друга страна е налице облигационно правоотношение между ответника и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, произтичащо от сключени помежду им договори за охрана.

Първото правоотношение възниква на основание чл.92, ал.8 вр. ал.1 ЗМВР, като служебното положение и статутът на държавните служители, назначени на това основание, се уреждат от ЗМВР. Съгласно чл.176-179 от ЗМВР, на държавните служители в МВР се дължат основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, в т.ч. и посочените в чл.179, ал.4 ЗМВР други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. Задължена страна по служебното правоотношение за заплащане на основното и на допълнителните възнаграждения е съответната структура по чл.37 ЗМВР, която в случая е ОДМВР-Враца.

Второто правоотношение възниква на основание чл.92, ал.4 вр. ал.1 от ЗМВР и произтича от сключен договор за услуга, по силата на който възложителят "АЕЦ Козлодуй"ЕАД заплаща възнаграждение за предоставената му от изпълнителя ОДМВР-Враца услуга.

Съдът намира, че самостоятелният характер на тези отношения е относителен, тъй като компонент от общата цена по договора за охрана, която възложителят дължи на изпълнителя, е възнаграждението за служителите на МВР, осъществяващи тази охрана. Това възнаграждение се определя от министъра на вътрешните работи в утвърдена от него таблица за средномесечна цена на услугата за охрана на обекти, извършвана от полицейските органи по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР, и е залегнало в к4 на Приложение №4 към договора – Ценова таблица. В к5 на същото Приложение №4 като част от цената на услугата пък е посочено допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г.

Следователно дължимите възнаграждения на служителите на МВР представляват част от цената на услугата, която "АЕЦ Козлодуй" ЕАД дължи на ОДМВР-Враца. Фактът, че цената на услугата се заплаща от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не означава обаче, че същият изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители. Между двете правоотношения е налице връзка, произтичаща от начина, по който се определят възнагражденията на служителите на МВР, която обаче не променя правата и задълженията в служебното правоотношение между страните в настоящия правен спор, а именно – задължено лице за изплащане на дължимите възнаграждения на ищеца е ОДМВР-Враца. Аргумент в подкрепа на този извод може да се изведе и от разпоредбата на чл.92, ал.9 ЗМВР, според която в приходите и разходите от дейността на МВР по ал. 1 и 3 попадат приходите от договорите за охрана от полицейски органи, вкл. и на стратегически обекти от значение за националната сигурност, които се отчитат по бюджета на МВР. Това означава, че цената на услугата по сключваните между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца договори за охрана, в която се включват и възнагражденията на служителите на МВР, които осъществяват охрана на централата, се превежда от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД по бюджета на МВР, но изплащането им на служителите се дължи от ОДМВР-Враца. При тези съображения настоящият съдебен състав намира, че ответникът по делото е материалноправно легитимиран да отговаря по предявения иск за заплащане на допълнително възнаграждение по чл.179, ал.4 ЗМВР, поради което е неправилен извода на първоинстанционния съд, че същият не е пасивно материално легитимиран да отговаря по този иск.

Въззивникът счита, че по силата на служебното му правоотношение с ОДМВР – Враца и въз основа на т. 6, б. „г“ от РМС 282/1993 г. и на основание чл. 179, ал. 4 ЗМВР му се дължи допълнително възнаграждение за прякото му участие в осъществяване защитните дейности на централата, което е в по-голям размер от изплатеното му за процесния период, като претендира присъждане на разликата.

Настоящият състав счита, че в разглеждания случай не са приложими общите норми, тъй като е налице специален закон – чл. 179, ал. 1 от ЗМВР, в който е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд, като реда и условията са били определени в наредба на министъра на МВР, а техният

размер с цитираните заповеди. В този смисъл е решение № 55 от 07.04.2015 г., по гр. д. № 5169/2014 г. на ВКС, III г. о. и решение № 197 от 07.10.2019 г., по гр. д. № 786/2019 г. на ВКС, IV г. о.

Плащането на допълнително възнаграждение по т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. действително е нормативно уредено задължение за АЕЦ – Козлодуй, но неговият конкретен размер не е определен в нормативната уредба. Възложителят по договора „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители, ангажирани с изпълнението на предмета на договорите, а единствено заплаща цена на предоставената услуга, включително и нормативно уредените допълнителните възнаграждения, но в размери, договорени между страните по договора. Следователно средствата за заплащане на възнагражденията по РМС № 282/1993 г. са собственост именно на възложителя по договора – „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и след като размерът им не е нормативно уреден, то негово право е да определи този размер в границите, за които е постигнато съгласие с изпълнителя – работодател.

В исковата молба и във въззивната жалба ищецът се позовава като основание за плащане на т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г., но всъщност основанието е по т.6, б.„в“ от РМС № 282/1993г., визиращо поощряване на служителите на МВР при изпълнение на възложените им защитни дейности.

Но дори и това основание да е въведено в процеса, то исковата претенция пак е неоснователна, тъй като това е залегнало в приложените и приети вътрешни правила. Видно от същите, изпълнителят ОДМВР-Враца ежесечно чрез своето подразделение РУ АЕЦ-Козлодуй е изготвял и предоставял на определената работна група обобщени доклади и списъци, в които са посочени претендираното и дължимото се на служителите му възнаграждение за изпълнението на договорите чрез осъществяването на охраната, подписвани от Началник РУ АЕЦ- Козлодуй, който е присъствал на заседанията на работната група и е подписвал изготвения протокол. Работната група, съгласявайки се с направените от Началник РУ АЕЦ - Козлодуй предложения, е приемала обобщени доклади и предлагала да се изплатят посочените в тях възнаграждения на служителите на РУ АЕЦ - Козлодуй за съответните месеци. Всички съставени протоколи с изготвените предложения са били утвърждавани от ръководителите на страните по договора, а именно

от изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и директора на ОДМВР-Враца.

От началника на РУ АЕЦ - Козлодуй са изготвяни списъци на служителите от РУ АЕЦ-Козлодуй, които са осъществявали охрана на територията на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй, обобщени доклади относно определяне размера на допълнителното парично възнаграждение „поощрение“ по Решение №282 на МС за физическа защита на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй“ЕАД, полагащо се на служителите на РУ АЕЦ-Козлодуй и протоколи от заседания на работна група за определяне на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, утвърдени от изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй“ЕАД и директора на ОДМВР-Враца.

В тази връзка са неоснователни възраженията на въззивника, свързани със законосъобразността по определяне на състава и структурата на работната група, предлагаща размера на индивидуалните допълнителни възнаграждения, както и механизма за тяхното определяне. Основа за изчисляването им е МРЗ или определен процент от нея според заеманата длъжност. Същите са с постоянен характер, като всеки, който е отработил работните дни за месеца, получава еднакъв размер – 60% от максимално определените с договора размери според заеманата длъжност /от една МРЗ, от 70% от МРЗ и т.н./, т.е. за прякото си участие в защитните дейности на централата, служителят получава допълнителното възнаграждение.

При така очертаните в договорите и във ВП цели, а именно – мотивиране и поощряване на служителите на МВР при изпълнение на дейността им в "АЕЦ Козлодуй"ЕАД в зависимост от личния принос на всеки от тях и резултатите от защитната дейност, настоящият съдебен състав намира, че претендираното в рамките на настоящото производство допълнително възнаграждение е такова, което има пряка връзка със служебното представяне на служителите на МВР и основанието за дължимост на същото е по чл.179, ал.4 ЗМВР вр. т.6, б."в" от РМС № 282/15.07.1993 г., а именно - поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на "АЕЦ Козлодуй".

Видно от заключението по изготвената ССЧЕ, на ищеца е изплатено в пълен размер дължимото му се за периода допълнително възнаграждение при

спазване клаузите на договора и вътрешните правила, а именно 60% от сумата, представляваща 100% от МРЗ, определена нормативно като максимален размер на същото.

При тези съображения настоящият въззивен състав намира, че искът с правно основание чл.179,ал.4 от ЗМВР за заплащане на допълнително възнаграждение за процесния период, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, е неоснователен и недоказан, поради което обжалваното решение, с което същият е отхвърлен, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Поради акцесорния характер на претенцията за мораторна лихва и с оглед неоснователността на главния иск и искът с правно основание по чл. 86 ЗЗД се явява неоснователен.

По частната жалба срещу постановеното от районния съд определение по реда на чл.248 ГПК:

С това определени първоинстанционният съд е отхвърлил молбата по чл.248,ал.1 от ГПК на ищеца за изменение на решението в частта за разноските, като неоснователна. В мотивите на определението е прието, че по всяко от множеството еднотипни дело юрисконсултът на ОДМВР-Враца се е запознал с исковата молба, изготвил е писмен отговор и е представил многобройни писмени доказателства, поради което възнаграждение в размер на 250,00 лв. е адекватно на неговия труд.

Ответникът ОДМВР-Враца е юридическо лице и съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК в негова полза се присъжда възнаграждение в размер, определен от съда, ако е бил защитавана от юрисконсулт.

Настоящият въззивен състав не споделя възраженията на въззивника, че всички представени от ответника документи са били изготвени напълно еднотипно по всички дела и действията на юрисконсулта са изцяло повтарящи и делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност.

На съда е служебно известно, че в РС-Враца са заведени голям брой идентични дела, по всяко от които, вкл. и по настоящото юрисконсултът е положил труд по изготвяне и подаване на писмен отговор на исковата молба и изготвяне на отговор на молбата по чл.248 от ГПК.

Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.8, изр.второ от ГПК, размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл.37 от ЗПП. Съгласно чл.37 от ЗПП, заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС. Въз основа на този разпоредба е приета и Наредбата за заплащане на правната помощ. Следователно размерът на юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда, според вида на делото и в размерите, определени в НПП.

Съобразно вида на делото съдът намира, че следва да приложи разпоредбата на чл.25,ал.1,т.1 от НПП и да определи размера на възнаграждението в размера от 100,00 лв. до 360,00 лв.

Съобразявайки делото, характера на исковите и процесуалните действия на пълномощника –юрисконсулт на ответната страна, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 250,00 лв., което е справедливо.

По изложените съображения частната жалба в тази част е неоснователна, като обжалваното определение на РС - Враца по чл. 248 ГПК, с което е отхвърлена молбата на ищеца за изменение на решението в частта за разноските, е правилно и следва да бъде потвърдено.

Разноски пред въззивната инстанция:

Процесуалният представител на въззивника е поискал присъждане на разноски пред въззивната инстанция и е представил списък по чл.80 от ГПК, но не се явил в съдебно заседание.

При този изход на делото на процесуалния представител на въззивника не се дължат разноски за адвокатско възнаграждение по реда на чл.38,ал.2 от ЗА.

Пълномощника на въззиваемата страна ОД на МВР Враца в с.з. е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 300,00 лв.

Въззивникът следва да бъде осъден да заплати на ОДМВР сумата 250лв. - юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция, съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, вр. чл. 23, т. 1 НЗПП.

Направеното от процесуалния представител на въззивника възражение

за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение е неоснователно, тъй като не се касае за договорено и заплатено възнаграждение по смисъла на чл. 78, ал. 5 ГПК, а за присъждане на възнаграждение по преценка на съда.

Възнаграждението за защита от юрисконсулт по чл. 78, ал. 8 от ГПК се определя от съда съобразно нормата на чл. 23, ал. 1 от Наредба за заплащането на правната помощ, във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗПП и съобразно фактическата и правна сложност на делото и не зависи от наличието или липсата на възражение от противната страна по чл. 78, ал. 5 от ГПК.

Така мотивиран, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №647/09.11.2023г., постановено от Районен съд-Враца по гр. д. № 1496/2023 г.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 1955/06.12.2023 г. по гр. д. № 1496/2023 г. по описа на Районен съд-Враца, постановено по реда на чл. 248 ГПК.

ОСЪЖДА К. И. Т., ЕГН: *****, с адрес: *** да заплати на Областна дирекция на МВР, БУЛСТАТ ***, *** сумата от 250лв. за юрисконсултско възнаграждение пред въззивната инстанция.

Решението подлежи на касационно обжалване при ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____